

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Eucharistia iuuat nos, in quantum est Sacrificium. Cap. VII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78821](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78821)

vitas & amor eo modo consummatus efficiat, ut Christus nouo titillo corpora nostra tanquam propria asstinet. Quod intelligendum est, quando Eucharistia sine peccato mortali sumitur: quia, ut ait S. Augustinus sermone 2. de verbis Domini, citatus à Claudio Sainctes: In peccatore non dicitur Christus manere, (hoc modo) nec ipse in Christo. Quando ergo dicit S. Hilarius libro 8. de Trinitate, per Eucharistiam, *Esse in nobis naturalem unitatem cum Christo*, non ita intelligendum est, quod sit eo modo naturalis, uti est vnio inter materiam & formam, vel inter subiectum & accidens; sed quia Christi naturarum cum natura nostra, per illas species, intra nos, per modum cibi, intemore & realiter, & naturali modo quoad comestionem materialem, receptas, fit localis coniunctio, seu intrinseca receptio per modum naturæ; ex qua sequitur, ut Christus membra nostra, tanquam sibi carissima tractet ut propria, iuxta illud Apostoli supra citatum; *Quod sumus membra corporis eius, de carne eius & de ossibus eius*. Et, ut ait 1. Corinth. 6. 19. 17. *Nescitis quod corpora vestra membra sunt Christi, & templum Spiritus S. Et, qui adheret Domino, vnus Spiritus est. Quicquid sit de hoc, saltem in anima quandam similitudinem Dei diuinam, ut eam appellat S. Dionysius Areopagita, causat Communio & SS. Eucharistia. Ideoque ait ab Episcopis eam tradi sacerdotibus sacerdotio initiatis, Non solum quod diuinorum mysteriorum perceptio vnusquisque ad Hierarchiam pertinentis perceptionis, est summa, verum etiam, quod ipsius diuini muneris, quod communicatur, Sancti omnes Ordines, pro captu suo participes sunt, ad suam ipsorum diuinam similitudinis translationem, & perfectionem. Sunt enim sacra mysteria, expiatio, illustratio, & perfectio.*

f. 6. eccl. hier.

CAPVT SEPTIMVM.

Eucharistia iuuat nos, in quantum est sacrificium.

30. f. 6. Recu. cap. 24. f. ff. 12. cap. 2. 31. h. 37. in Euang. 32.

Octauo, prodest Eucharistia ad spiritualement profectum in quantum est sacrificium, & quidem, uti appellatur à Christo Domino apud S. Brigittam Regale. Ut tale enim, ex vi suæ Institutionis, habet singularem vim ad applicandos fructus Christi passionis & nostræ redemptionis. Vna enim, inquit Concilium Tridentinum; *Eademque est hostia, idem nunc offerens Sacerdotum ministerio, qui se ipsum tunc in cruce obtulit, solâ offerendi ratione diuersa. Cuius quidem oblationis eruenta fructus, per hanc vberimè percipiuntur*. S. Gregorius, Christus, inquit, qui in se resurgens à mortuis iam non moritur, adhuc per sacram hostiam in suo mysterio pro nobis iterum patitur. Nam quoties ei hostiam suæ passionis offerimus, toties nobis ad absolutionem nostram, passionem illius reparamus. Et S. Cyprianus: *Passio Domini, est sacrificium ipsum, quod offerimus*. S. Mar-

tialis: Quod Iudei per odium & inuidiam immolauerunt, putantes se Christi nomen à terra abolere, hoc ipsum nos causa salutis nostræ in arâ sanctificat, à perficimus, scientes, hoc solo remedio, nobis vitam prestandam, & mortem effugendam. S. Chryostomus: *Hæc est illa mensa, & minus nihil habet, non enim illam Christus, hanc verò homo perficit, verum hanc ipse quoque*. Idem ait S. Ambrosius & S. Chryostomus ibidem: & homilia 2. in epistolam 2. ad Timotheum. Et quamuis inter Theologos dissidium sit, sacrificium hoc ex opere operato habeat efficaciam infinitam, uti habere putant: Hervæus quodl. 10. q. 13. Caietanus 3. parte q. 79. a. 5. & fufius opusc. de celebratione Missæ q. 2. Canus libro 12. loc. Theol. c. 13. ad 10. Petrus Soto Instructio. Sacerdot. tr. de Eucharistia, lectione 7. Corduba, libro 1. q. 3. opin. 5. Conclusione. 3. Siluest. v. Missa 1. q. 9. Petrus Nauar. libro 2. de restitutione capite 2. num. 259 260. Vasquez 3. p. disp. 230. capite 2. & 3. eò quod offeratur res infiniti pretij ob vnionem cum Verbo, & quia Christus est infinite prestans, & Deo gratus, & est principalis offerens, ut cum Ecclesia docet S. Ambrosius libro 1. Offici. capite 48. Et Concilium Tridentinum sessione 22. capite 2. Ideoque S. Chryostomus hom. 2. in epistolam 2. Timothei, & Algerius libro 1. de Eucharistia capite 16. & alij, dicunt hanc oblationem nihil minus habere illâ, quam Christus obtulit. Et sicut pretium à Rege missum, ob famulî malitiam & inæqualitatem non minuitur, uti & elemosinæ, ita nec ministri mali & finiti oblatio, admittit infinitatem valoris infiniti Missæ, quam habet ex infinitate rei, quæ in ea offertur, & Christi principalis offerentis. Quia tamen alij præsertim recentiores nostri, quos citat, & sequitur noster Ioannes Baptista Scortia libro 1. de sacrificio Missæ capite 8. contrarium sentiunt, nolo contendere; satis sit nobis scire, Eucharistiam non tantum ut Sacramentum est, sed etiam ut sacrificium nouæ legis, valde salutare esse his qui illud offerunt, & eis, pro quibus illud offertur. Nam primò, per hoc sacrificium Minister offerens meretur de condigno, & satisfacit, & impetrat ex opere operantis (si sit in gratiâ, & debita intentione & circumstantiis offerat) licet faceret per alia opera bona: sicut & in lege veteri, vel naturæ, sacerdotes sacrificantes modo debito, merebantur de condigno, & satisfaciebant & impetrabant, sed non ita magis, quia sacrificium est dignius veteri. Secundo, quia ex opere operato sacrificium hoc habet efficaciam ad applicandum aliquem fructum Redemptionis Christi: est enim institutum, ut cruenti sacrificij salutaris virtus, ut loquitur Concilium Tridentinum, in remissionem eorum, quæ à nobis quotidie committuntur peccatorum, applicaretur. Idè hæc oblatio, ut dicitur ibidem, nulla indignitate, aut multatâ offerentium inquinari potest. Quod indicat vim suam habere etiam ex opere operato, alioquin haberet

Compēd.
Theol.
l. 6. c. 15.

haberet tantum ex opere operantis, redderetur inefficax ex operantis malitia. Quanquam non habet tantam efficaciam nec intensiue nec extensiue, quantam Passio Christi, quæ profuit etiam hominibus iis, qui vixerunt ante Christum passum, etiam non Baptizatis, etiam in mortali peccato existentibus, etiam ad remissionem peccati originalis, & cuiusvis mortalis, ad quæ sacrificium Eucharistiæ, non habet efficaciam propriam ex opere operato, sicut nec charecteres trium Sacramentorum, & ad donum perseverantiæ, sed ad quædam ex his ex opere operantis, impetratoriè concurrunt: posunt enim hoc sacrificio varia impetrari, etiam absentibus. Sanè, si B. Ludovicus Bertrandus vit sanctus Ord. S. Dominici, faciendo signum S. Crucis in suâ cellâ, animo benedicendi cuidam nobili (quod & alis seruis Dei contigisse scimus), valde illi, etsi longè posito proderat, vti Deus reuelauerat cuidam S. Moniali Carmelitanae fori Tessedæ, vt dicitur in eius vita capite 10. quantò magis fons ipse talis benedictionis, qui in hoc sacrificio includitur, à quo vim suam habet benedictio cruce facta, proderit etiam iis, qui absunt à loco sacrificij.

CAPVT OCTAVVM.

Eucharistia excitat in nobis actus bonos.

40. **N**ondè, prodest Eucharistia ad spirituale profectum, non tantum vti alia opera bona, in iustorum animabus profunt, cauendo augmentum gratiæ, non tantum vt habitus supernaturales virtutum, qui faciunt hominem potentem ad operandum supernaturaliter, sed etiâ (quod habitus per se soli non habent) excitant actum secundum. Per hoc enim Sacramentum, inquit S. Thomas, quantum est ex sui virtute, non solum habitus gratiæ & virtutis confertur, sed etiam excitatur in actum secundum, iuxta illud: charitas Christi vrget nos. Et alio in loco: Charitas, inquit, non solum quantum ad habitum, sed etiam, quantum ad actum, excitatur in hoc Sacramento. Tum alio modo; quia, vt ait B. Laurentius Iustinianus, Erudiendo illuminat. Mēs autem Sacramento recepto illustrata, faciliè à diuina gratia mouetur ad exercendos actus virtutum, quas habet suis potentis inherentes. Et alio loco, per illud ait, informari opera, conformari Deo. Pulchrè id hac similitudine illustrat S. Thomas Opusculo 54. capite 20. Vt surculus bone arboris, si trunco inseratur etiam siluestri, quod naturalis virtute præualens illius amaritudinem, in suam dulcedinem & suauitatem conuertit, & similem sibi bonum fructum proferre facit, sic Christi corpus nobis insertum, desectus nostros euacuat, & in suam nos bonitatem trahit: vt quales ipse frondes, flores, & fructus iustitia facit, tales & nos per eum faciamus. At B. Lancicij Opusc. Tom. 2.

Albertus magnus ponit inter effectus SS. Eucharistiæ: *Viuificationem interiorem, quia nonnquam per virtutem huius Sacramenti fig de attrito contritus. Vnde sicut lignum vite comestum vitam præstat: sic per hanc gratiam, purgamur, illuminamur, perficimur, rescimur, & viuificamur. Et bene reditur vita per cibum, per quem & mors intrauit. Quocirca meritò Eucharistiam appellat S. Gregorius Nazianzenus, mystica ac sursum serentia sacra, quibus nec manus quicquam, nec præstantius apud nos est. Fert enim mentes nostras sursum, per actus virtutum, quos in nobis excitat, & ita B. Ludonicus Bertrandus, Ord. S. Dominici vti scribit in eius pulcherrima vita. Vincentius Iustinianus, dixit cuidam, se multoties valde tepidum, receptâ SS. Eucharistiâ, subitò sensisse tantum calorem intra se, vt sibi videretur corpus & anima instar fornacis igneæ: præ grandi amore. Ita experiebatur illud in se Psalmi: Cor meum & caro mea exultauerunt in Deum viuum. Et B. M. Magdalena de Pazzis, Sanguis, inquit, mei Verbi, est magnus, trahens ad se animas, & Deum; lignum vite, inclinat ad ostendendum misericordiam, sicut pondere pomorum arbor inclinatur ad terram cum ramis suis sanguis tuus, vt torcular vinum exprimit, sic stringit potentiam tuam, ad effundendum amorem; qui est misericordia tua. Meritò ergo B. V. Christam alloquens, & ab eo petens dari cuidam Domino Eucharistiam, vti dicitur in Reuelationibus S. Brigitiæ appellauit Christi corpus in Eucharistia; Promptissimum infirmorum auxilium, quod reddit cæcis visum, surdis auditum, claudis gressum, manibus opus. Et ibidem c. 24. idem petens: Da ei quod mihi charissimum est, sacrum corpus tuum, vt accendatur voluntas ad bona, quæ hætenus tepuit à charitate tuâ. Eucharistia, inquit Henriquez libro 8. capite 35. numer. 2. dum trahitur, resciendo gustum corporis, præstat animæ, non solum habitum auctum, sed effectiue excitat & impellit in actum deuotionis delectabilis. Vt enim Spiritus S. qui animam iusti inhabitat, spirituali impulsu & auxilio excitat voluntatem, saluâ hominis vitali & liberâ cooperatione, & mouet actiue ad exercitium actus, & seruentem dilectionem; ita Verbum per corpus suum, & per species, sub quibus totus Christus continetur, tanquam per instrumentum coniunctum Sacramentaliter, & eleuatum, mouet effectiue deuotam & attentam voluntatem in actum suauem. Deuotio enim est promptitudo voluntatis in his quæ pertinent ad seruitium Dei, & est præcipuus actus Religionis. Vide ibi reliqua pulchra.*

orat. i.

cap. 17.

4. par. vit.
cap. 24

l. 6. c. 23.

S. Th. 2.
2 q. 82.

CAPVT NONVM.

Eucharistia passiones frænat.

Decimò, Eucharistia prodest contra passionum motus inordinatos. Nam, vt ait Cyrillus Alexandrinus, Perturbationes animi extinguit. Et S. Ambrosius ait. Hoc Sacramento inebriari affectus fidelium, vt curas seculi huius, metum mortis, Gg sollici-

42.
l. 4. in
Ioa. c. 17.
l. 15. in
Psal. 118.